

**KANCELARIA
SENATU**

BIURO ANALIZ, DOKUMENTACJI
I KORESPONDENCJI

Warszawa, 22 grudnia 2020 r.

BADK.DPK. 133.161.2020

P10-101/20	Data wpływu petycji 6 października 2020 r.
	Data sporządzenia informacji o petycji 18 grudnia 2020 r.

ZMIANY PORZĄDKUJĄCE PRZEPISY USTAW

- O INSPEKCJI HANDLOWEJ,
- O CMENTARZACH I CHOWANIU ZMARŁYCH,
- KODEKS POSTĘPOWANIA CYWILNEGO

WNOSZĄCY PETYCJE: petycja indywidualna

Sebastian Adamowicz

PRZEDMIOT PETYCJI:

Podjąć inicjatywę ustawodawczą dotyczącą zmiany:

- art. 39 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej poprzez skreślenie w ust. 1 słów „do 30 dni” oraz „w wysokości do 5 000 złotych”, zaś w ust. 2 słów „w wysokości do 5 000 złotych”;
- art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych poprzez nadanie mu następującego brzmienia: „*Kto narusza przepisy niniejszej ustawy lub rozporządzeń wydanych na jej podstawie, podlega karze aresztu albo grzywny, albo obu karom łącznie*”;
- art. 505²⁶ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego poprzez skreślenie zdania pierwszego.

UZASADNIENIE WNOSZĄCEGO PETYCJE:

Autor petycji wskazuje, iż w ustawie o Inspekcji Handlowej ustawodawca niepotrzebnie wskazuje wymiar kary za popełnione wykroczenie, skoro ustawa wskazuje na wymiar kary przewidziany w Kodeksie wykroczeń.

W odniesieniu do drugiej ustawy, wymienionej w petycji, autor podnosi konieczność zmiany spójnika łącznego „lub” na spójnik rozłączny „albo”, argumentując niedopuszczalnością użycia spójnika łącznego podczas wymieniania sankcji karnej.

Według autora petycji, zachodzi potrzeba skreślenia zdania pierwszego w Kodeksie postępowania cywilnego, z uwagi na cel nowelizacji przeprowadzonej w 2015 roku.

STAN PRAWNY:

Ustawa z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706) w art. 39 ust. 1 i 2 sankcjonuje zachowanie polegające na uniemożliwianiu albo utrudnianiu inspektorowi przeprowadzenie czynności kontrolnych poprzez nałożenie kary aresztu do 30 dni albo grzywny w wysokości do 5 000 zł.

Ustawa z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2019 r. poz. 821 ze zm.) zawiera szczegółowe zasady wymiaru poszczególnych kar. Zgodnie z art. 19 kara aresztu trwa najkrócej 5 dni, a najdłużej 30 dni; wymierza się ją w dniach. Zaś przewidzianą w art. 24 karę grzywny wymierza się w wysokości od 20 do 5 000 złotych.

Ustawa z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1473 ze zm.) w art. 18 określa, że sprawca naruszenia jej przepisów podlega

karze aresztu lub grzywny. Orzekanie następuje w trybie przepisów o postępowaniu w sprawach o wykroczenia. Ugruntowana praktyka legislacyjna na gruncie części szczegółowej Kodeksu karnego oraz Kodeksu wykroczeń każdorazowo przewidując oznaczone kary lub środki karne posługuje się spójnikiem rozłącznym „*albo*”.

Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2020 poz. 1575 ze zm.) dalej k.p.c., w art. 505²⁶ stanowi, iż wyrok wydany na posiedzeniu niejawnym wiąże sąd od chwili podpisania sentencji. Sąd z urzędu doręcza wyrok obu stronom z pouczeniem o przysługujących im środkach zaskarżenia.

Przepis ten zawarty jest w Dziale VII „Europejskie postępowania w sprawach transgranicznych”, Rozdział 2 „Europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń”. Postępowanie to jest przeznaczone do spraw cywilnych i handlowych bez względu na rodzaj sądu lub trybunału, w przypadku gdy wartość przedmiotu sporu, z wyłączeniem wszystkich odsetek, wydatków i kosztów, nie przekracza 5 000 euro w momencie wpłynięcia formularza pozwu do właściwego sądu lub trybunału.

Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania w szczególności do spraw podatkowych, celnych lub administracyjnych ani dotyczących odpowiedzialności państwa za działania i zaniechania w wykonywaniu władzy publicznej [rozporządzenie (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. ustanawiającego europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń (Dz. Urz. UE L 199 z 31.07.2007, str. 1, z późn. zm.)].

INFORMACJE DODATKOWE:

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 9 stycznia 2019 r. sygn. akt II SA/Wa 942/18 stwierdził: ponieważ (...) mamy do czynienia ze spójnikiem „lub”, to w tym miejscu stosownym staje się wskazać, że najczęściej używane zwroty językowe w tekstach prawnych, to spójniki: „i”, „oraz”, „lecz”, „a także” „albo”, „lub” i zwroty te służą przede wszystkim do budowania takich struktur zdaniowych, które wyrażają alternatywy rozłączną i nierozłączną, koniunkcję czy też implikacje. Zgodnie z poglądami doktryny, spójnikami koniunkcji są głównie wyrażenia „oraz”, „lecz”, „a także”, „i”, natomiast w tekstach odpowiednikiem koniunkcji jest przecinek (Logika dla prawników, red. Andrzej Malinowski, Wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexis, Warszawa 2002, s. 97). Koniunkcja nazywana jest związkami współprawdziwości dwóch zdań, bowiem zdanie połączone za pomocą funktora koniunkcji jest tylko wtedy prawdziwe, gdy obydwa zakresy połączone funktorem koniunkcji są prawdziwe, a zatem gdy posiadane są

obie kategorie uprawnień. Ponadto dla analizy właściwości logicznej wypowiedzi będącej zdaniem złożonym połączonym za pomocą takiego funktora koniunkcji nie ma znaczenia, czy pomiędzy połączonymi funktorem zdaniami występuje jakikolwiek związek logiczny, jednakże w mowie potocznej zazwyczaj wiążą się ze sobą za pomocą tego funktora zdania powiązane treściowo.

Natomiast do spójników alternatywnych zalicza się słowa „albo”, „lub”, przy czym spójnik „albo” określa alternatywę o charakterze rozłącznym i oznacza jedno wybrane znaczenie. Innymi słowy, alternatywa rozłączna to takie zdanie złożone i zbudowane z dwóch, lub więcej zdań składowych, które wyklucza jednoczesną prawdziwość i jednoczesną fałszywość zdań składowych.

Z kolei użycie spójnika „lub” w zdaniu oznacza, że mamy do czynienia z alternatywą łączną (nierozłączną), a zatem gdy jedno zdanie jest fałszywe, a jednocześnie prawdziwe. Zatem adresat tego zdania może się zachować w sposób „X”, w sposób „Y”, w sposób „X i Y”.

Powyższe tezy potwierdza również stanowisko judykatury. I tak, w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2008 r. sygn. akt. III CZP 31/08 stwierdzono, że spójnik „lub” oznacza alternatywę łączną (nierozłączną) i stanowi przeciwieństwo wyrazu „albo”, właściwego dla alternatywy rozłącznej. Takie samo stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 marca 2006 r. sygn. akt I CSK 8 I/OS, a w uchwale Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2006 r. sygn. akt II UZP 10/06 stwierdzono, że „lub” wyraża „alternatywę łączną, czyli dopuszcza możliwość współwystępowania sytuacji komunikowanych przez zdanie łączone tym spójnikiem”. Zatem możliwe jest spełnienie warunków wynikających z jednego lub kilku, a także ze wszystkich zdań oddzielonych spójnikiem „lub”.

Inaczej rzecz ujmując, zgodnie z zasadami rządzącymi logiką, alternatywą łączną (nierozłączną) jest zdanie złożone, które powstaje zbudowane przy pomocy funktora alternatywy nierozłącznej, do oznaczenia którego używa się słowa „lub”. Warunkiem prawdziwości alternatywy łącznej (nierozłącznej) jest prawdziwość choćby jednego argumentu zdaniowego. Natomiast warunkiem koniecznym dla fałszywości alternatywy zwykłej jest fałszywość obu zdań składowych. Zatem warunkiem wystarczającym przy alternatywie łącznej (nierozłącznej) jest prawdziwość, tj. istnienie chociażby jednego zdania, przy czym nie jest konieczne spełnienie wszystkich warunków z innych zdań rozdzielonych wyrazem „lub”. Zgodnie z poglądem przyjętym w doktrynie w przypadku

połączenia znakiem alternatywy nierozłącznej kilku zdań, dla prawdziwości całego zdania, wystarcza prawdziwość przynajmniej jednego zdania składowego (Logika praktyczna, Zygmunt Ziemiński, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 2002, str. 79).

OPRACOWAŁ

Arkadiusz Waszkiewicz

WICEDYREKTOR

Danuta Antoszkiewicz